

“De aarde is een dunne korst; ik denk altijd er te zullen doorzakken waar zo’n gat is.” Twee heren in conversatie, onderweg van het theater. Ze hebben iets breekbaars, niet van deze wereld. Deze figuren worden betekenisvol in dubbelrol gespeeld door de ‘onkreukbaren’ St Just en Robespierre. Het maakt hen sympathieker, minder eenduidig. Op het einde daarentegen trekken ze, in een andere dubbelrol, de beulskap aan: de rechters zijn ook de moordenaars.

Opnieuw maakt Danton zich een weg in spiegelbeeld, van links naar rechts. Rechts vooraan, ongeveer op dezelfde plaats waar in Woyzeck de zandloper stond, zet hij zich onder een zandstraal en filosofeert over de dood, een obsessie bij Büchner. De dood is het eeuwige slapen, het graf is de rust. “Ik hou van je als het graf,” zegt hij tegen zijn vrouw Julie. Het zand als teken van de dood en gang van de geschiedenis: het hele tijdsverloop tussen de Franse Revolutie, Büchner en vandaag.

